

Betekenis kleuren

Turquoise: de tekst van de les

Geel: de teksten uit de cursus die extra aanvulling geven
Geen kleur: toelichting van Jan en Gertrude

Les 17 Ik zie geen neutrale dingen.

1. Dit idee is een volgende stap in de richting van het herkennen hoe oorzaak en gevolg werkelijk in de wereld opereren. 2Je ziet geen neutrale dingen omdat je geen neutrale gedachten hebt. 3Het is altijd de gedachte die eerst komt, ondanks de verleiding te geloven dat het precies omgekeerd is. 4Dit is niet de manier waarop de wereld denkt, maar je moet leren dat het de manier is waarop jij denkt. 5Als dit niet zo was, zou waarneming geen oorzaak hebben en zelf de oorzaak van realiteit zijn. 6Gezien haar hoogst veranderlijke aard is dit allerminst waarschijnlijk.

Je kán geen neutrale dingen zien zonder gedachten waar te nemen simpelweg omdat jijzelf (als denkgeest) de keuzemaker bent van het mechanisme waarmee je waarneemt. Er zijn geen andere opties dan met ware gedachten scheppen (Heilige Geest) of met onware fantasie gedachten projecteren (ego), want je bent en blijft denkgeest die kan kiezen welke gedachten je wilt zien of je dat door hebt of niet. Als je gelooft helemaal niet te kunnen kiezen is dat een verborgen keuze voor het ego van jouzelf als denkgeest. (Dit laat tegelijkertijd de weerstand tegen de Liefde van God zien, waar we onbewust als geheel mee te maken hebben).

Jij bent zelf de lichtbron van alle waarnemingen, die kracht kan je niet uitzetten zoals een lichtknop. Jij als licht/denkgeest blijft louter zichzelf kennend altijd *aanstaan*. Echter omdat jij wezenlijke al vrij geschapen bent en blijft kan je deze kracht ogenschijnlijk wel misvormend gebruiken door met onware fantasie gedachten niet neutrale dingen te verbeelden. Maar alleen in jouw waarneming want *wat eeuwig onveranderlijk waar in ieder van ons is kan niet veranderd worden*.

Het *kleine malle idee* van de Zoon vergat om te lachen is a.h.w. een *hologram*, een verbeelding van dingen met fantasie gedachten gemaakt die *alle mogelijke onmogelijke ervaringen* tegelijkertijd in één keer verbeelden in het ene *onveranderlijke Nu* waarin we nog steeds zijn.

Net als bij een hologram hangt het waargenomen af van de positie van de fenomenologische waarnemer de keuzemaker dus. Het hele scala aan beelden inclusief alle dimensies, tijd en ruimte, vormen samen één ontwerp in zijn geheel in één keer bedacht en in projectie verbeeld. (Wikipedia: Holografie < Oudgrieks ὄλος, *holos* = volledig en γράφειν, *graphein* = schrijven) Wat zegt we kunnen dit *eeuwige NU* niet uit want tijd en ruimte is een manier van waarnemen en niks anders! Waarnemen ofwel interpreteren; een manier van fantasie denken te willen zien en blijkt dus een bewuste keuze van onze denkgeest.

We kunnen het beeld gebruiken van opgeslagen filmrollen. Al die films met de uitbeeldingen van alle mogelijk situaties, vormen en tijden, inclusief alle emoties en 'persoonlijke' gedachten liggen voor jou als onpersoonlijke Zoon van God als verzoeknummers klaar in je denkgeest om bekeken en 'ervaren' te worden.

Net als met films in de bioscoop of op tv willen we dat het persoonlijke script verhaal zo écht mogelijk lijkt allemaal. We willen het ons allemaal helemaal persoonlijk inleven anders vinden we er niks aan. Maar dat maakt het belichaamde persoonlijke *niet écht waar*.

Als Zoon van God kies jij in je denkgeest de film en via welk kanaal (ego-Heilige Geest) je wilt zien. *Jij bepaalt* of het een griezelfilm wordt of een Liefdesfilm. Een droom van pijn, schuld en , angst en dood of een gelukkige droom van onveranderlijke veiligheid, onschuld en lieflijkheid delen en uitbreiden.

(Dit wil niet zeggen dat er niks griezeligs meer in de droom gebeurt, maar wat veranderd is de manier waarop je ernaar kijkt; met liefde of vanuit schuld en angst).

Les 15: 1. Juist doordat de gedachten die jij denkt te denken als beelden verschijnen, herken je ze niet als niets. 2Je denkt dat je ze denkt en dus denk je dat je ze ziet. 3Zo kwam jouw 'zien' tot stand. 4Dit is de functie die jij (als zoon van God bewust) aan de ogen van je lichaam gegeven hebt. 5Dit (dingen zien) is geen zien. 6Dit is (bewust met onware gedachten) beelden maken. 7Het (waargenomene) neemt de plaats in van zien (waarnemen) en vervangt visie door illusie.

Al je 'persoonlijke' gedachten die afgescheiden dingen laten zien staan symbool voor een droomwens van de Zoon. Het is niet zo dat deze fantasie gedachten op zichzelf een gevolg kunnen hebben want ze oorzaakloos en objectloos en betekenen zonder de waarnemen niets van zichzelf. Alle gedachten die jij als persoon lijkt te denken zijn onderdeel van het script/ontwerp van de als poppenspeler/ego-god vermomde Zoon. Emoties overkomen je dus niet zomaar ook al lijkt dat zo. Je hebt in je denkgeest, dus niet in je hoofd, een keuze gemaakt om ze te ervaren door een fantasie-gedachte tot verbeelding te brengen en hierin te geloven. Gedachte te geloven en bent vervolgens ben je dit feit 'vergeten', en verlies je jezelf in de emotie in plaats van direct te zien dat zelfgemaakte fantasie-ideeën in de denkgeest geen werkelijke gevolgen kunnen hebben. Het is een aangeleerde gewoonte om de aan emoties voorafgaande verleden gedachten niet nu op te merken. Dat bedoelen we met sneller leren schieten. Dit schaduwen zijn sneller als het licht ego mechanisme gaat zo snel dat we de ruimte louter onveranderlijke waarnemende -stilheid die voorafgaat aan elke gedachte niet opmerken. Juist in die stille gedissocieerde ruimte tussen, vooraf en voorbij aan alle gedachten ligt de vrede van de vormloosheid van God. Deze onzichtbare opening tussen twee gedachten (anders zou er maar één lange gedachten zijn) proberen we met de *stoelendans* en de poppen aanschouwelijk te maken dat die het gedissocieerde geluk is wat we zoeken.

Een mooie uitdrukking van Soren Kierkegaard die onze weerstand tegen de Werkelijkheid Liefde, God laat zien gaat als volgt; ("There are two ways to be fooled. One is to believe what isn't true; the other is to refuse to believe what is true.")

"Eerst dacht ik

dat bidden spreken was.

Maar ik leerde dat bidden nog

meer is dan zwijgen,

namelijk horen.

Zo is het.

Bidden wil niet zeggen:

jezelf horen spreken.

Bidden wil zeggen:

Stil worden tot je God hoort.”

Dat dit ook zo moet zijn met de wereld die je denkt te zien. Wat de ogen van het lichaam je lijken voor te toveren betekent allemaal niks voordat jij er een (aangeleerd) verleden label opplakt. Je weet met gelabelde dingen echt letterlijk niet wat je ziet en beseft niet dat je dus helemaal *niet ziet*. Wat we *zien* noemen is in werkelijkheid *beelden maken*. Dit gebeurt via onze gedichteerde geprojecteerde fantasie gedachten die op zich zelf niks betekenen, slechts door de **kracht van je ego geloof-wens** worden ze tot schijnbare werkelijkheid.

Zo zien we in plaats van de werkelijkheid, die stil en vrij is van welke benaming dan ook, alleen maar labels, oordelen, aangeleerde woorden die we serieus en voor ‘waar’zijn gaan aannemen.

Bij een klein kind kun je dit *oefenen/aanleren* van labels heel goed zien. Eerst is er slechts openheid en niet-weten. Het is nog geen persoon, nog niet verstopt achter een masker van persoonlijke eigenschappen en meningen. Dingen die hem lijken te ‘overkomen’ honger, dorst, bewegende beelden om hem heen, zijn neutrale gebeurtenissen en onpersoonlijk. Ze overkomen het kleine kind nog niet want er is nog niemand met een verleden en toekomst. Het leeft nog in verwondering want *het heden zijn is* nog stilheid. Naarmate het verleden verteld dat het opgroeit en door oefening/aanleren, gaat geloven wordt het een ik, en dat jantje te zijn, raakt de verwondering van het heden de ruimte tussen twee gedachten verleden en toekomst steeds meer op te achtergrond. En daarmee komt ongelukkigheid in zijn leven.

Ook al willen we het heel graag geloven, de wereld is een gevolg en ontstaat niet spontaan uit zichzelf maar is gemaakt door onze eigen denkgeest.

Je privé gedachten betekenen uit zichzelf niets maar met de kracht van jouw geloof/intentie maken ze de wereld tot wat die is voor jou lijkt. Maar met deze zelfde kracht in onze denkgeest kan je de wereld, alles in jouw leven weer ontdoen van de rollen die jij alles en iedereen hebt toebedacht. Dan is alles neutraal waardoor jij *oog kan krijgen* voor het liefdeslicht achter en door alles heen. Dit wordt bedoeld met *visie*.

De ogen van het lichaam zitten visie niet in de weg, het lichaam zit visie niet in de weg. Alles in je waarneming, inclusief het lichaam is in wezen dan neutraal. Het kan de onveranderlijke *werkelijkheid* niet in de weg zitten want deze gaat aan alle veranderlijke onwaarheid voorbij. Het *onware* heeft het licht van de waarheid nodig om in te kunnen verschijnen en verdwijnen, niet andersom. Daarom hoef je niet je jantjes versus Katrijntjes in de wereld te veranderen of te verbeteren. Het enige wat ‘nodig is’ is te aanvaarden dat je die denkgeest bent die ze verbeeld.

Niets werkelijks kan bedreigd worden. Niets onwerkelijks bestaat. Hierin ligt de vrede van God. Alias de Eerste Oorzaak is alomvattend, dualiteit kan niet bestaan en heeft nooit bestaan.

Ofwel:

T25.1.7 Wat hetzelfde is kan niet verschillend zijn, en wat één is kan geen gescheiden delen hebben.

Hieruit blijkt dat het onmogelijke niet kan en/of heeft bestaan! De waarheid van ons woordloze zijn is te eenvoudig voor woorden. Maar vanuit de vrijheid die we **zijn en hebben** kunnen we ons wél ingewikkeldheden inbeelden.

T25.1.3. Waarneming is een keuze over wat jij wilt zijn, over de wereld waarin je wilt leven, en de toestand waarin jij denkt dat jouw denkgeest voldaan en tevreden zal zijn. 2Ze kiest voor datgene waarin jij meent dat jouw veiligheid ligt, volgens jouw beslissing. 3Ze openbaart jou aan jezelf, zoals jij jezelf graag hebben wilt. 4En ze blijft altijd trouw aan jouw doel, waarvan ze zich nooit losmaakt, en ze legt ook niet de geringste getuigenis af over iets wat door het doel in je denkgeest niet wordt gesteund. 5Waarneming maakt deel uit van wat jij (als Zoon van God) je (in je denkgeest) ten doel stelt te aanschouwen, omdat middel en doel nooit gescheiden zijn. 6En zo leer jij dat wat een afzonderlijk leven lijkt te leiden, er geen heeft.

Zolang er geen licht door een dia=gedachte schijnt heeft het plaatje=de gedachte geen kracht en dus heeft de waarneming geen gevolg/waarneming. *Jij bent Wij zijn* de lichtbron, het licht van de wereld. *Jouw Onze droomwens is de lichtkracht* waarmee wij je de droom tot (schijnbaar) leven wekken. Want zoals de Cursus met andere woorden zegt, je moet wel geloven in wat je wenst want anders zou je het niet wensen. Dat is binnen de droom ook zo. Je verwacht iets van alles wat je wenst, en wel dat het je bevrediging brengt, op wat voor manier dan ook, want anders zou je het niet wensen.

Wanneer deze wereld uit zichzelf en niet uit geprojecteerde gedachten zou ontstaan zou de waarneming niet zo veranderlijk kunnen zijn. Het zou een continue herhaling van hetzelfde zijn of zelfs geen herhaling maar een statisch onveranderlijk beeld. Nu weerspiegelt de wereld inderdaad steeds hetzelfde idee maar wel in veranderende ogenschijnlijk vormen. Uit zichzelf zou er geen initiatief tot andere vormen /waarnemingen komen. We kunnen misschien appels uit een perenboom laten groeien door hem te enten maar daar gaat een idee/initiatief/principe aan vooraf ofwel een *oorzaak*. (Initiëren=als eerste met iets beginnen/principe komt van principium=grondslag).

Aan een tomatenplant komen niet plotseling aardbeien. We kunnen misschien ook aardbeien aan tomatenplanten laten groeien maar dan moet er eerst een wens zijn van aardbeien aan tomatenplanten. Zelfs binnen dit niveau is het duidelijk dat aan alle vormen een ontwerp/idee maker voorafgaat. En dat idee is niet van de plant/boom/vorm/ding zelf. Daar moet een gaat het om wat is in ons de gedachtenbron/oorzaak aan die voorafgaat aan waarnemingen van dingen. Een vormidee wordt door iets in ons gemaakt. Maar van wie of wat is dat dan? Aan elke film gaat een ‘ideeën-bedenker’/verhalenverteller aan vooraf.

Aangezien wij zelf de waarnemer van de vormen zijn moeten wij dus ook wel zelf de veroorzaker zijn. Het lichaam is neutraal, alleen het verleden plakt de labels en oordelen die we erop plakken en maken dat we het als schuldig, zondig, goed of slecht gaan zien. Alles wat het lichaam lijkt te doen gebruiken wij om te oordelen met schuld aandal en verdediging, zo ook de dood van het lichaam. Het Toch heeft al dit absoluut niets te maken met wat we wezenlijk zijn. Iedere keer wanneer we geloven dat we dit lichaam, zogenaamd ‘pop jan’ zijn

versus pop katrijntje, bevestigen en aanvaarden we onbewust dat we *niet één zijn met God*. Dit is de weerstand van het ego dat zijn macht probeert te zoeken in lichamelijke relaties en de aandacht niet op de oorzaak (onze eigen denkkeest) wil richten maar op het gevolg (het poppenspel) wil blijven houden.

T8.I.2. Het lijkt misschien alsof alle afleidingen van het ego je leerproces dwarsbomen, maar het ego heeft niet de macht jou (als ZvG) af te leiden tenzij jij het de macht daartoe geeft. 2De stem van het ego is een hallucinatie. 3Je mag niet verwachten dat het zegt: 'Ik ben geen werkelijkheid.' 4Toch wordt jou niet gevraagd je hallucinaties op eigen kracht te verdrijven. 5Er wordt jou alleen gevraagd ze te wegen aan de hand van hun gevolgen voor jou. 6Als jij ze vanwege verlies van vrede niet wilt, worden ze voor jou uit je denkkeest weggenomen.

Wanneer je voor jezelf mag aanvaarden dat er geen neutrale ego-dingen bestaan maar dat het allemaal oordelende, labelende fantasie gedachten zijn die in ons voorbij komen, kun je ze naar de HG brengen (de Ware Waarneming) om je denkkeest te laten genezen van dromen maken en geloven dat je er een lichaam in bent. Dit genezen van de denkkeest te zijn in plaats van lichaam in de droom brengt de neutraliteit terug en geeft het onmiddellijke inzicht dat wat je dacht niet de realiteit is en dat de wereld inclusief jijzelf als pop geen onafhankelijke werkelijkheid bezit. Het wonder mogen inzien dat de dromer een droom droomt waarvan de inhoud niet waar is betekent het einde van het geloof in de pop als zelfstandige denker/doener en herstart ons één DG zijn. Je gaat vanzelf merken dat het lekkerder, prettiger is om vanuit die labelloze, oordeelloze toestand getuigenheid zijn naar alles te kijken dan vanuit de onware gedachtenwereld van het poppenlichaam. Ons lichaam en alle 'dingen' in de wereld zijn slechts een berg gefragmenteerde verbeelde gedachten die in onze ene denkkeest als een gedroomde film in elkaar zijn gevlochten of aan elkaar worden geknoopt. Hier wil het egoscript ons in laten trappen en hier proberen we tevergeefs persoonlijk, lichamenlijk geluk en liefde uit te halen, terwijl het werkelijke geluk nooit in het onwerkelijke van dromen volgen te vinden is.

T20.III.7.3Maar wat als je inzag dat deze wereld een hallucinatie is? 4En wat als je werkelijk begreep dat jij haar hebt bedacht? 5Wat als je besepte dat degenen die erin lijken rond te lopen om te zondigen en te sterven, aan te vallen en te moorden en zichzelf te vernietigen, totaal onwerkelijk zijn? 6Zou je vertrouwen kunnen hebben in hetgeen je(qua verleden verhalen) ziet, als je dit aanvaardde? 7En zou je het (heden louter zijn)dan zien?

Gedachten, overtuigingen en niet-neutrale ideeën kunnen zijn Bron nooit verlaten. Hoe sterk we ook geloven dat de eenheid uit elkaar is gevallen en hoeveel onware verbeelde gedachten we ook maar naar 'buiten' projecteren, het is niet waar. Zodra er de aanvaarding is dat een deel in onze denkkeest zelf de maker van de poppenspeler is dat het idee van afgescheidenheid met poppenlichamen probeert uit te breiden, en daarmee als het ware 'tegen' liefde-delen kiest, verandert het standpunt waarmee we naar de dingen kijken vanzelf. We zien dat we zelf de bron, auteur en de schrijver van dit hele poppenverhaal zijn, en dat er dus ook de mogelijkheid is om onszelf weer als 'heel' of eenheid te herkennen. Ken u zelve (niet als poppenlichaam, maar als DG).

T8VI.9.7 Het is een reis zonder afstand, naar een doel dat nooit veranderd is.

Dit betekent ook dat we nu in iedere situatie en interactie kunnen kiezen om weer voor de liefde te kiezen in plaats van de oorlog en afgescheidenheid. We zijn geen lichamen, er is één gedeelde DG, die we delen met God is het aanvaarden van de verzoening.

Het ego zal altijd lastige vragen proberen te blijven stellen, die meestal beginnen met 'waarom', maar dit kunnen we leren doorzien. We hoeven er niet op in te gaan, want anders zouden we juist bevestigen dat er een verleden is dat het nu veroorzaakt zou hebben.

De waarom-vraag is dus een ego-weerstand, die de verzoening nooit zal kunnen aanvaarden. We hoeven er alleen maar zachtjes niet gelovend vergevend aan voorbij te gaan zodat de eenheid, het stille niet-weten weer tot ons stabiele basis kan komen.

T20.III.7. 8. Hallucinaties (verleden waarom gedachte geloven) verdwijnen als ze worden gezien als wat ze zijn(niets). 2Dit is de genezing en de remedie. 3Geloof ze niet en ze zijn verdwenen. 4En al wat je hoeft te doen is erkennen dat jij (als ZvG via de poppenspeler) dit hebt gedaan. 5Wanneer je eenmaal dit eenvoudige feit aanvaardt en de macht die jij (ZvG) ze hebt verleend terughaalt naar jezelf, ben je van ze bevrijd.

Het lijkt alsof de zogenaamd neutrale dingen die we zien er eerder zijn dan de kennendheid, de Denkkeest die ze heeft gemaakt en die we zijn. Dit is echter het dictaat van het ego.

Door je standpunt te verschuiven en van 'boven het slagveld te leren kijken' naar wat we menen te zien kunnen we gaan aanvaarden dat we inderdaad DG zijn in plaats van een afgescheiden lichaam met persoonlijke aandacht. Sommigen noemen dit de 'helikopter view', ik noem het met onpersoonlijke aandacht schouwen, ofwel 'breed kijken'. Het gaat erom dat we dit oefenen en bereid zijn om zo te leren de waanzin van lichaam/poppen- denken in te ruilen voor het ware zien.

Zelfs al is de overtuiging nog zo sterk, wanneer we bereid zijn écht te kijken zullen we ontdekken dat het niet mogelijk is om objecten los van het geheel te zien. In werkelijkheid is alles één labelloos totaalbeeld, onpersoonlijk, zonder op zichzelf staande dingen.

Wat mij heeft geholpen om het oude idee op te geven en het nieuwe te kunnen aanvaarden, is het gebruik van sprookjes. Zo kun je het lelijke eendje nemen, of de man en zijn schaduw. Het gaat erom dat ze hetzelfde beeld oproepen of hetzelfde inzicht geven in wat hier bedoeld wordt. Soms helpt zoiets om uit de schijnbare dubbelheid van pop jan versus katrijntje oorlogen te blijven.

Het lelijke eendje heeft bijvoorbeeld een heel verleden waarin het gepest werd omdat hij anders is. Het eendje lijdt hevig aan de stempels waarin het is gaan geloven, maar wanneer een ander (HG) hem helpt zijn spiegelbeeld in het water te zien verdwijnt het lijden onmiddellijk. In het water is namelijk een prachtige zwaan te zien, het oude zelfbeeld valt uiteen en het eendje heeft plots een geheel nieuwe kijk op alles. Na dit voorval wordt hij door anderen nog steeds lelijk eendje genoemd, maar het doet hem niks meer. Hij voelt zich niet meer persoonlijk aangesproken en probeert te anderen (zo die willen) te vertellen dat hij een ook een zwaan is en dat hij nu dat kan aanvaarden met andere zwanen zijn werkelijkheid kan delen in plaats van het oude stempeltje. Ditzelfde gebeurt wanneer je denkt dat je je schaduw bent, die van alles meemaakt en geteisterd wordt door heftige dingen, totdat je ineens mag zien dat je geen schaduw maar man/vrouw bent en volkomen vrij bent van wat de schaduw ook maar mee lijkt te maken.

In één heilig moment waarin alles anders blijkt te zijn dan we dachten kunnen we erachter komen dat er niets hoeft te veranderen, en dat we al vrij zijn waren. Daarna komt de periode van puinruimen om het oude beeld stukje bij beetje in de interactie die door lijkt te blijven gaan los te laten en de verhalen of gedachten die daarbij horen niet meer te geloven. Het is nooit echt geweest, nooit echt gebeurd. De ware vergeving.

T20.III.7. 5Hallucinaties dienen om aan het doel van de waanzin te beantwoorden. 6Ze zijn het middel waarmee de buitenwereld, die van binnenuit wordt geprojecteerd, zich aanpast aan de zonde en getuige lijkt van haar realiteit. 7Het is nog steeds waar dat daarbuiten niets is. 8Maar op niets worden alle projecties gemaakt. 9Want het is de projectie die dit 'niets' alle betekenis geeft die het heeft. 10. Wat geen betekenis heeft, kan niet worden waargenomen. 2En betekenis kijkt altijd naar binnen om zichzelf te vinden, en kijkt dan pas naar buiten. 3Alle betekenis die jij de wereld buiten je geeft moet dus wel het schouwspel weerspiegelen dat jij vanbinnen zag; of beter, als je überhaupt al zag, of enkel ertegen oordeelde.

Kijkend vanuit het nieuwe standpunt, niet als schaduw of lelijk eendje maar als man/vrouw/zwaan, kom je tot inzicht dat je nu, zonder je te verplaatsen, al moeiteloos vanuit de onpersoonlijke DG kijkt, keek en zal kijken. We hebben nooit echt met de ogen van pop jan gekeken, het leek alleen maar zo. Zo kunnen we ook onze hallucinaties direct laten corrigeren en weer één onafgescheiden totaalbeeld zien in plaats van de ogenschijnlijke dualistrijd. Achter het hele poppenspel en door het hele poppenspel heen zien we dan onszelf als een gedeelde DG. We prikken door het droomspel heen en we ontdekken dat alle zogenaamde andere poppen ook allemaal dat Ene zijn en nu al delen. Dit is wat ik bedoel met de 'achterste stoel' positie hervinden en aanvaarden. We zitten noch zaten niet in een poppenlichaam, we zitten er onzichtbaar als het ware achter, als eenheid. De poppen verschijnen en worden gekend in onze gedeelde DG. Kijkend vanuit de achterste stoel zie je achter iedereen ook de ene achterste stoel, terwijl de poppen lichamen gewoon in beeld blijven.

T20.III.7. 4Visie is het middel waarmee de Heilige Geest jouw nachtmerries in gelukkige dromen vertaald; jouw wilde hallucinaties, die jou alle angstaanjagende resultaten van denkbeeldige zonde laten zien, vertaalt in die rustige en geruststellende taferelen (één labelloos totaal beeld) waardoor Hij ze vervangen wil. 5Deze lieflijke taferelen en geluiden worden met blijdschap gezien, en met vreugde gehoord. 6Het zijn Zijn vervangingsmiddelen voor al de schrikwekkende taferelen en krijsende geluiden die de bedoeling van het ego naar jouw met afschuw vervulde bewustzijn heeft gebracht. 7Ze keren zich af van de zonde, en brengen jou in herinnering dat niet de werkelijkheid jou angst aanjaagt, en dat de vergissingen die jij gemaakt hebt kunnen worden gecorrigeerd.

Je zult tijdens dat brede kijkend (woordloos weten ZvG, zwaan, man/vrouw te zijn) autorijden merken dat je het stille gevolg van zelfs kunt blijven ervaren terwijl je pop jan, lelijk eendje of de schaduw met de bestuurder praat en zo tijdens plezierige en onplezierige gedachten die oorzaak en stille onveranderde stabiele kennende basis in ons weet en loze gedachten leuk of niet als geheel door ziet als loos. Het zal wel enige inspanning en veel oefenen vergen om ook tijdens een ruzie dat 'breed zijn' te behouden maar les 49 brengt later de vreugde brengende zin "het is best wel mogelijk". Ook als je lijkt terug te vallen in pop jan, lelijk eendje en de schaduw is die weerstand schijnbaar zo omdat je aandacht weer naar die 'boze jan' gaat en waarneming weer eerder en echter lijkt als het onveranderlijke waarnemen ervan. Het vraagt van jou de bereidheid om dat elke seconde weer te willen blijven oefenen ik ben DG (ZvG, zwaan, man/vrouw zijn) en niet een lichaam met daar in pop jan lelijk eendje en de schaduw, hoe vaak je ook lijkt 'terug te vallen' in je 'pop-denken'. In het begin kan dat onnatuurlijk en geforceerd aanvoelen, maar dat komt omdat je loze gedachten te willen geloven onnatuurlijke gewoontes hebt aangeleerd en ons ego een collectief is en niet van een iemand die je aanziet voor natuurlijk en waarheidsgetrouw.

Doordat je van achterste stoel naar de droom stoel kijkt, ga je vanzelf overal onschuld zien. Dit verandert direct de manier waarop je het hele strijdtoneel van de poppen beleeft. Er zijn geen zelfstandig denkende poppen die we als schuldig of slecht kunnen aanwijzen, want ook achter de ogenschijnlijk afschuwelijke daden zitten wijzelf als denkkeest, dromer van het geheel, die de poppen dicteert wat ze doen, zeggen of laten. Het is onmogelijk om los van onze zichzelf kennende Kennendheid te denken of zelfs maar te bestaan. Dit is wat we moeten leren aanvaarden om de verzoening te ervaren, want we hebben onszelf als DG en maker van de gehele droom gedissocieerd.

Achter de oordelen die we hebben over goed en slecht, achter de zogenaamd persoonlijke privé gedachten en fantasieën, achter het hele schijnbare strijdgewoel tussen de poppen zit onschuld. Er is geen zonde (gebrek aan liefde), het zijn allemaal marionetten die door ego-gedachten aangestuurd worden. Dit is waar we doorheen willen leren kijken, ieder moment weer.

Door 'breed' te leren kijken, dus de waarneming als één geheel te zien zonder losse afgescheiden deeltjes, kom je er vanzelf achter dat we altijd al vanuit deze neutrale, woordloze, abstractie kijken. De auto's, de mensen, de bomen en wegen zien we eigenlijk altijd al als één beeld, moeiteloos. Al die beelden, alles wat waargenomen wordt reist zo door ons als onveranderlijkheid heen, zonder het te hoeven benoemen. Dit 'brede beeld ontgaan van hun labels' brengt te vredige, schouwende, onbeïnvloedbare sfeer omhoog van gewoon zijn zonder meer.

Hoe meer je dit oefent, hoe meer je zult herkennen dat deze sfeer altijd stabiel is, het is het simpele woordloze tegenwoordigheid-zijn, vrij van pop jan, lelijk eendje en vrij van de schaduw. Dit mogen zien is wonder van genade. Het leert ons de ware wereld te ervaren terwijl pop jan, lelijk eendje en de schaduw gedachten gewoon door lijken te gaan. We hoeven er niks mee, het is een fantasieverhaal, het is niet wat we werkelijk zijn, het is een verdroming. Zodra dit helemaal duidelijk is zul je ook begrijpen dat je 'niks hoeft te doen'.

Zelfs wanneer je autorijdt ben je dus gewoon de stille, stabiele openheid waar alle waarnemingen moeiteloos doorheen reizen. Je kunt leren op die onveranderlijke plek te blijven terwijl je de schaduwstemmetjes langs blijft horen komen. Plezierige en onplezierige gedachten kunnen doorzien worden als onware fantasie droomgedachten, het betekent niets. Dit is de vergeving.

Het zal wel enige inspanningen en veel oefening vergen om die actieloze helderheid van onze onpersoonlijke aandacht gewaar te blijven ook tijdens een jan Klaassen en Katrijntjes marionetten ruzie te kunnen blijven behouden. Gelukkig lijkt het in het (onware) egoscript alleen maar alsof we weer helemaal terugvallen in pop jan, het lelijke eendje of de schaduw, wanneer je in je boosheid van hun (ogenschijnlijke) aanval op jou vervelende dingen roept naar degene naast je. De stem van het ego zal ons willen doen geloven dat we het weer helemaal verkeerd hebben gedaan, dat het breed blijven niet lukt en dat het een onmogelijke taak is om voortdurend in helderheid te zijn. Ook dit is niet waar. We zijn nooit pop jan maar een denkkeest, hoe vaak je ook maar in het egoscript lijkt terug te vallen. Nog altijd kijken we niet uit een persoonlijke maar vanuit onze

onpersoonlijke aandacht de breedheid, onze stabiele Kennendheid, waarin het alleen maar *lijkt* alsof we weer in het poppenlichaam vast zijn komen te zitten.

Les 169. Eenheid is eenvoudig het idee: God is. En in Zijn Wezen omvat Hij alles. Geen enkele denkgeest bevat iets anders dan Hem. We zeggen: 'God is', en doen er dan het zwijgen toe, want in die wetenschap verliezen woorden hun betekenis. Er zijn geen lippen om ze uit te spreken en er is geen deel van de denkgeest onderscheiden genoeg om te voelen dat hij zich nu gewaar is van iets niet zichzelf. Hij heeft zich verenigd met zijn Bron. En als zijn Bron Zelf, is hij alleen maar. (stilheid die zichzelf als louter heerlijkheid kent).

Door te blijven oefenen met schouwend kijken naar de duizenden lelijke eendjes, schaduwen, poppen leren we dat het allemaal niet-neutrale dingen zijn. Onware gedachten. In dit nieuwe liefdevolle onveranderlijke aandacht standpunt zullen we ons moeten leren verankeren net zolang tot we dit moeiteloos 24 uur per dag als louter ons eigenste zelf ervaren. Vanzelf, altijd, en in iedere interactie. In het begin zal het onpersoonlijke aandacht misschien aanvoelen als een trucje of een techniek, maar doordat we geholpen worden uit de poppen oorlogen te blijven zalt het geleidelijk aan steeds moeitelozer vredig zijn. Dat is wat in les 184 bedoeld wordt met: *De Naam van God is mijn erfgoed 1. Je leeft aan de hand van symbolen. 2Je hebt namen bedacht voor alles wat jij ziet. 3Elk ding wordt een afzonderlijke entiteit, die jij identificeert met behulp van zijn eigen naam. 4Daarmee hou je het uit de eenheid los. 5Daarmee markeer je zijn bijzondere kenmerken en zonder je het van andere dingen af door de ruimte eromheen te benadrukken. 6Deze ruimte zet jij tussen alle dingen die je elk van een andere naam voorziet, alle gebeurtenissen die je uitdrukt in termen van plaats en tijd, alle lichamen die je met een naam begroet.*

Je gaat het verschil merken tussen de veranderlijke onware dualistrijd waarnemingen en de rust en stilte van gewoon woordloos openheid 'zijn'. Dit onderscheidingsvermogen geeft ons de mogelijkheid om steeds weer te kiezen voor de stille innerlijke Waarheid, niet alleen omdat die 'Waar' is, maar omdat deze zondeloze eeuwige heerlijkheid gewoon veel prettiger is dan als het poppen oorlog gedoe. Dit is wat er bedoeld wordt met in les 2 met:

Ik heb alles wat ik in deze kamer [in deze straat, uit dit raam, op deze plek] zie alle betekenis gegeven die het voor mij heeft. Neem het voorbeeld van breed kijken in een rijdende auto: als je gelooft vanuit je poppenogen te kijken is er onmiddellijk een 'persoonlijke' ruimte tussen jou en de bestuurder. Een afstand die het idee van afgescheidenheid lijkt te geven. Daardoor denk jij ook dat de bestuurder zelf kan beslissen hoe hij rijdt, leeft en jij het daar wel of niet mee eens bent en al dat zijn geen neutrale dingen en heb ik hier nooit neutrale gedachten over en elke loze gedachten neemt vorm aan en houdt het ware gedachten en zijn vreugde weg van ons.

Les 184.3. Wat zijn toch deze namen waardoor de wereld een reeks wordt van onsamenhangende gebeurtenissen, van onverenigde dingen, van lichamen die apart worden gehouden en die elk een stukje denkgeest als een afzonderlijk bewustzijn bevatten? 2Jij hebt ze deze namen gegeven en bracht waarneming tot stand zoals jij wenste dat waarneming was. 3Het naamloze werd naam gegeven en zo werd er ook werkelijkheid aan verleend. 4Want wat benoemd wordt krijgt betekenis en zal vervolgens als betekenisvol worden gezien: een oorzaak van een werkelijk gevolg, met consequenties die daar inherent aan zijn.

2. Wanneer je het idee van vandaag toepast, zeg dan tegen jezelf, met open ogen: 2Ik zie geen neutrale dingen, want ik heb geen neutrale gedachten. 3Kijk dan om je heen en laat je blik lang genoeg op elk ding dat je opmerkt rusten om te zeggen:

4Ik zie geen neutrale _____, want mijn gedachten over _____ zijn niet neutraal. 5Zo kun je bijvoorbeeld zeggen:

6Ik zie geen neutrale muur, want mijn gedachten over muren zijn niet neutraal. 7Ik zie geen neutraal lichaam, want mijn gedachten over lichamen zijn niet neutraal.

De vraag die je aan jezelf kunt stellen is; *Welke gedachten aanvaard ik nu, de ware of de onware?* Aan de hand van hoe vreugdevol en vredig je jezelf voelt kun je eenvoudig afleiden welke gedachte je gelooft. Het ego script (lelijke eend, schaduw, pop jan) zal je altijd 'belonen' met gevoelens van schuld, angst, eenzaamheid en tekortschieten. De ego-gedachten zullen je bijvoorbeeld vertellen dat het je toch nooit gaat lukken met deze Cursus, want je blijft pijnlijke dingen zien en je voelt je slachtoffer van anderen en nog altijd niet gelukkig. De ware gedachte daarentegen herinnert ons aan het Stille Woordloze innerlijk onpersoonlijke Zijn, en zal ons belonen met een diepe vrede die niet verstoord kan worden door wat er gaande is in de persoonlijke 'poppenwereld'. *T20.III.5; De wereld is slechts een oordeel over je zelf. Ze (de wereld, lelijke eendje, schaduw en pop jantje) is er helemaal niet.*

Het zal zeker een moeilijke les lijken om te accepteren dat we zelf de maker en schrijver van dromen maken en het egoscript zijn, niet als pop jan of als lelijk eendje, maar op het niveau van de ene onpersoonlijke denkgeest. Pop jan en pop Katrijntje is zijn en blijven als marionetten nog altijd onschuldig, hoe hoog de dualistrijd ook oploopt, en het is niet wat we zijn, de vergeving alias het ontvoorlogen.

Soms zullen we hier met ons denken niks mee kunnen, het komt niet overeen met de logica van het ego en we kunnen ons zelfs bedrogen voelen door de Cursus. Er zit dan niets anders op dan bereid te zijn een ander standpunt in te nemen en hulp te vragen aan de HG om de ware gedachte weer tot je te laten komen, zelfs als zegt je denken dat het geen zin heeft, dat het niet werkt of dat het toch nooit zal lukken. Nog altijd zijn we de Kennendheid en delen dat louter Zijn met HG en God, welke gedachten er maar ook in voorbijkomen, hoe echt ze ook voelen en hoe sterk het ook maar lijkt dat we toch echt (weer) in het poppenlichaam vastzitten.

Buiten onze Kennen-Zijn van onware gedachten (DG) bestaat noch de wereld, noch afgescheidenheid.

We hoeven niet eerst lichamelijk te sterven om hiertoe te komen.

Het is **nu** al wat je bent, altijd geweest en zal zijn.

Geef je niet-neutrale gedachten, je kwaadheid en je grieven over niet-neutrale dingen *van de wereld, van pop jan, het lelijke eendje, de schaduw*, over aan de liefdevolle aanwezigheid van HG in jezelf. Je juist gerichte denkgeest is je onpersoonlijke aandacht in de aandacht weten. De aandacht op de aandacht richten zal helpen om weer de stille, stabiele plek in jezelf te gaan hervinden. Dit is de weg naar vrede en innerlijke genezing.

T20.II.10; De Zoon van God uit het verleden is verzezen en tot het heden is ontwaakt. [] het huis dat we in stilte delen en waar we in zachtmoedigheid en in vrede als één tezamen leven.

3. Zoals gewoonlijk is het van wezenlijk belang dat je geen onderscheid maakt tussen wat jij als bezielde of onbezielde, als plezierig dan wel onplezierig beschouwt. 2Wat jij ook mag geloven, je ziet niets wat werkelijk is.

Les 54.2. (17) **Ik zie geen neutrale dingen.** Wat ik zie (van uit ogen van lichaam of van uit mijn kennendheid van gedachten), getuigt van wat ik denk. Als ik niet dacht, zou ik niet bestaan, **want leven is denken.** Laat ik naar de wereld die ik zie, kijken als de weergave van mijn eigen staat van denken. Ik (als Zoon van God) weet dat de staat van mijn denken kan veranderen (want ik maakte zelf deze droom wens wereld). En dus weet ik tevens dat de wereld die ik zie, ook veranderen kan (als ik daar voor bewust kies).

Aanvaard dat het DG-zijn niets te maken heeft met wat het zelf met dromen maakt en daar in de ego-stemmetjes ons proberen wijs te maken dat we een lichaam zijn. Vergeef vanuit het stille, woordloze getuigen-zijn dat je als maker van de droom jezelf dit pop zijn dualistijd verhaal aandoet en dat er in werkelijkheid niets is gebeurt. Doorzie je eigen fantasie-gedachten wens, doorzie wat je bent gaan geloven en doorzie dat je jezelf vergist wanneer je weer denkt en geloofd een lichaam te zijn. Vanuit onze Liefdevolle kennendheid zien we zowel de droommaker en het hele droom-gevolg en zijn inhoud niet waar is. De onpersoonlijke aandacht zal dan teruggetrokken worden van de persoonlijke waarnemingen, het geloof erin valt weg en we zullen ons richten tot het onbegrensde *Zelf van de Zoon en Vader*. Zo wordt de Waarheid over onszelf Zijn onthuld.